НЕБЕСКА ЛИТУРГИЈА

Свети Владика Николај

1.

Хај, шта се оно чује из даљине:
Дал' су вјетри, дал' су вихорови,
Ил' шуморе горе јаворове,
Ил' са земљом трава разговара,
Ил' пјевају на небеси звијезде?

2.

Нит' су вјетри, нит су вихорови,
Нит' шуморе горе јаворове,
Нит' са земљом трава разговара,
Нит' пјевају на небеси звијезде,
Но служи се Света Литургија,
У Небесном Царству Христовоме.

3.

Службу служи Јован Златоусти,
И са њиме три стотин' владика,
Све владике земних мученика,
И три хиљад' часних свештеника,
Свештеника Божјих угодника.
Ђаконује ђаконе Стеване
Свети Павле чита Посланије,
Свети Лука свето Вангелије,
Крсте држи царе Константине,
А рипиде Свети стратилати,
Димитрије и с њим Прокопије,
Георгије и с њим Јевсатије,
И остали многи стратилати,
Огањ носи Огњена Марија,

СВЕТИЈАКОВ.org

Тамјан пали Громовник Илија,
Свети Врачи помазују миром,
А Крститељ водом покропљава.
Херувими поје Херувику,
А Цар Славе сједи на пријестолу,
Лицем својим небо освијетљава.
С десна му је Света Богомајка,
Огрнута звјезданом порфиром,
Свети Сава жезал придржава,
А народа ни броја се не зна,
Више га је но на небу звијезда.
Измешани Свеци с Анђелима,
Па се не зна ко је од ког љепши.

4.

Кад се Света Литургија сврши,
Светитељи Христу прилазили,
И пред Њиме поклон учинили,
Најпосљедњи Светитељу Саво,
И са Савом Срби Светитељи.
Свети Саво метаније прави,
Ал' се не хтје Светац да усправи,
Већ остаде на земљи лежећи.
Тад прилази Света Богомајка
Да подигне Светитеља Саву,
Јер јој Саво Хилендар посвјети,
Ал' се Саво диже на кољена,
И даље се дићи не хоћаше,
Већ остаде пред Христом клечећи.

5.

Благи Христос Саву миловаше,
Од милоште вако зборoваше:

"Чедо моје Немањићу Саво,
Што си ми се тако растужио,
Што си ми се тако расплакао,
Никад тако плакао нијеси,
Ниси тако плак'о за Косовом
Кад је српско потамњело царство,
Потамњело царство и господство,
Казуј мени, моје чедо драго,
Како стоји сада Србадија:
Како стоји вјера у Србаља,
Јесу л' се Срби кано што су били,
Или су се Саво измјенили,
Поју ли ми многе литургије,
Дижу ли ми многе задужбине.
Кано некад у вријеме Немање,
И Сина му Светитеља Саве,
И славнога Милутина краља,
И Стевана милог ми Дечанца,
И Лазара мога мученика,
И Милице славне Љубостињке,
Ангелине мајке Крушедолке,
И осталих цара и књегиња,
Да л' се и сад тако Бог поштује,
Да л' Србијом свете пјесме брује,
Јеванђеље да л' се моје шири,
Српска земља да л' тамњаном мири,
Свјетли ли се образ у Србина,
Пред људима и пред Анђелима,
Великаши да л' праведно суде,
Богаташи да ли милост дијеле,
Да л' сусједа сусјед оправдава,
Да л' нејаког јаки подржава,
Поштује ли млађи старијега,

Да л' дјевојке држе дјевојаштво,
Да л' попови по светињи живе,
Калуђери да л' за народ клече,
И да л' грију пештере сузама,
И за народ топлим молитвама.
Да ли народ недјељу светкује,
Да л' празником цркву испуњује?
Казуј мени, дични Светитељу,
Српског рода други Спаситељу,
Каква ти је голема невоља,
Те ти рониш сузе низ образе,
Пјесму неба плачем завршаваш?"

6.

Тад говори Светитељу Саво:
"О Господе Велики и Силни,
Пред киме се тресу Херувими,
Има л' ишта Теби непознато?
Та Ти видиш срце у човјека,
И познајеш најтајније мисли.
Видиш црва под кором грмовом,
Под каменом гују отровницу,
На дну мора свако зрно пјеска.
Не могу се од Тебе сакрити,
Тамних људи, тамна безакоња
Због којих Си на Крсту висио;
Али Твоја Љубав све покрива,
Из љубави незнаније јављаш,
Из љубави Ти о знаном питаш,
Да Ти кажем што Ти боље знадеш."

7.

"Нису Срби као што су били,

Лошији су него пред Косовом,
На зло су се свако измјенили,
Ти им даде земљу и слободу,
Ти им даде славу и побједу,
И државу већу Душанове,
Ал' даром се Твојим погордише,
Од Тебе се лицем окренуше.
Господа се српска измјетнула,
На три вјере оком намигују,
Ал' ни једну право не вјерују,
Православље љуто потискују,
Одрекли се српскога имена,
Одрекли се својих Крсних Слава,
Свеце своје љуто увриједили.
А ко диже цркву задужбину,
Не диже је Теби него себи.
Цркве дижу да их виде људи,
Цркве дижу, Богу се не моле,
Нит' Божји закон испуњују.
Великаши правду погазили,
Богаташи милост оставили,
Не поштује млађи старијега,
Но се млађи паметнији гради,
Нит' нејаког јаки подржава,
Већ га ломи док га не саломи,
Нит' сусједа сусјед оправдава,
Већ се куне криво за неправду,
Због блатњаве земље од аршина.
Свјештеници вјером ослабили,
Калуђери посте оставили,
Нит' дјевојке држе дјевојаштво,
Свилу носе, гријехом се поносе,
Млади момци поштењу се смију,

А свој разврат ни од ког не крију,
Нити народ за недељу мари,
Нит' за празник ни обичај стари,
Нит' празником цркве испуњује,
Празне цркве ко пећине пусте,
Празне душе па празне и цркве;
Свуд се црни црно безакоње,
Стид ме једе и стид ме изједе,
Због гријеха народа мојега,
Што и мене држиш близу Себе,
Зато плачем мој предраги Спасе,
Вјечност ми је кратка за плакање,
Волио бих и у паклу бити,
Само Срби Богу да се врате."

8.

Мирно Господ саслушао Саву,
Па подиже своју Свету Главу;
И мислима небеса потресе,
Заблисташе муње и громови,
Надуше се гарави облаци,
Лед се просу о Петрову дану,
Сва побјеле земља Србинова,
Ка' од губе губава гријешница,
Закукаше Срби у невољи,
Ал' се Живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својијех гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му је лице од ужаса.

9.

Тада Господ устеже облаке,
Да не паде киша ни росица,

Благо сунце у жар се обрати,
Сва сагоре земља Србинова,
Пресушише ријеке и потоци,
Прекапише дубоки кладенци.
Закукаше Срби у невољи,
Ал' се Живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својијех гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

10.
Тада Господ ваши попустио,
По воћу се ваши ухватише,
Обрстише шљиве и јабуке,
Сасусише питоме воћњаке,
По питомој земљи Србиновој,
Закукаше Срби у невољи,
Ал' се Живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својијех гријеха,
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

11.
Тада Господ помор попустио,
Да помори и старо и младо.
Ударише љуте бољезање,
Тијесна гробља, а мало гробара,
Гробарима отежаше руке.
Закукаше Срби у невољи,
Ал' се Живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својијех гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

12.
Тада Господ кризу попустио.
Пуна земља свакога обиља,
А сви вичу нигдје ништа нема.
Закукаше Срби у невољи,
Ал' се Живог Бога не сјетише,
Нити Бога ни својијех гријеха.
А све Саво на кољена клечи,
Блиједо му лице од ужаса.

13.
Тад сатану Господ одријешио,
Из пакла га на Србе пустио,
Да до рока своју вољу врши,
И да чини шта је њему драго,
Са држављом и са српским тијелом,
Само да се не дотиче душе.
А сатана војске подигао,
Од звјеринја свога и људскога,
Све од самих Божјих противника,
И својих једномишљеника,
Којих би се марва застидјела,
И вепрови дивљи посрамили.
Пакленим их огњем наоруж'о,
Повео их на земљу Србију.

14.
Бљуну огањ из адових жвала,
Па запали кућу Србинову,
Све разгради што је сграђено,
Све прождера што је умјешано,
Све однесе што је изаткано,
Све разграби што је уштеђено,

Све раскуђи што је закуђено,
А господу у окове веза,
Старјешине врже на вјешала,
Ил' умори у тамници,
Поби момке, зацрни ђевојке,
Згрчи мајке над кољевке празне,
Над кољевке празне и крваве.
Још завеза језик у Србина,
Да не смије пјеват' ни кукати,
Нити Божје име спомињати,
Нити брата братом ословити;
Још завеза ноге у Србина,
Да не смије слободно ходати,
Осим туда где га коноп води,
Коноп води или кундак гони;
Још завеза руке у Србина,
Да не смије радит ван кулука,
Нити сјести, нити хљеба јести,
Без сатанске горе заповјести,
Нити ђецу своју својом звати,
Нит' слободно мислит' ни дисати.

15.

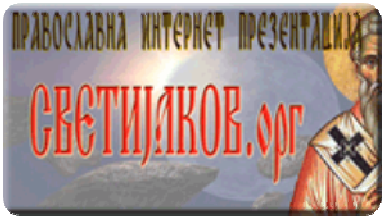
Тако ишло задуго земана,
Док набуја земља Србинова,
Од мртвијех српских тјелеса,
И од крви српских мученика,
Ка' тијесто од јакога квасца.
Тад Анђели Божји заплакали,
А Срби се Богу обратили,
Јединоме своме пријатељу,
Јединоме своме Спаситељу,
Вишњем Богу и Светоме Сави.

Тад се Саво стресе од ужаса,
Скочи, викну иза свега гласа:
"Доста Боже, поштеди остатак!"
Тад је Господ послушао Саву,
На српско се робље ражалио,
Те Србима гријехе опростио.

16.

Засија се лице Србиново,
Зазвонише звона на весеље,
Замириса земља од тамјана,
Заблиста се Христова Истина,
Зацари се милост и поштење,
Анђели се са неба спустише,
Па Србију земљу загрлише.
Хај, шта се оно чује из даљине?
То се опет служи Литургија,
У небеском Царству Христовоме,
Службу служи Светитељу Саво,
И са њиме три стотин' владика,
И три хиљад' српских свештеника,
Ђаконује архиђакон Стево,
А са њиме ђакон Авакуме,
Што на коцу за Христа пострада,
На бијару усред Биограда.
А Цар Славе сједи на пријестолу,
Док се земља грми ка' олуја,
То Србија кличе - Алилуја!

Благо мајци која Саву роди,
И Србима док их Саво води.

храм светог апостола Јакова, брата Господњег; Дубока код Јагодине; тел/факс 035/267-160; интернет адреса SVETIJAKOV.org